

Nečasová vyhrála se Salmy 15:3

Z 15 žalovaných výroků vyhrála rovných dvanáct

Soud varoval novináře: Neopovažte se psát, že prohrála – byla mnohem úspěšnější!

Jako původně navržený svědek a později krátce vedlejší účastník za ČSOL a za sebe (kvůli pokračování sporu jsem se musel vzdát účastnictví) jsem se zúčastnil soudu na straně žalované a později v auditoriu jako pozorovatel. Proto mohu zaznamenat, že žalovaná ředitelka Muzea Blansko Mgr. Eva Nečasová – legionářská vnučka, členka ČSOL – v podstatě velmi uspěla v soudním sporu dcer Salmových o postmortální ochranu jejich otce. Nekonstruoval to nějaký Jaroš, nýbrž sám pan soudce, vážený předseda senátu pan JUDr. Michal Ryška. Apropó, s tak brilantním přístupem se účastníci soudů jen těžko mohou setkat, jako v tomto případě – i přestože výrok ve třech případech byl pro naši žalovanou sestru poněkud nepříznivý.

Soud naznal, že celá faktografie žalovaných vydání knihy CUI BONO RESTITUCE (I. i II. vydání) odpovídá skutečnosti a historické pravdě – počínaje podepsáním říšského dotazníku Fragebogen a konče internací pana Salm a jeho konfiskace podle dekretů i zbavení čestného občanství Rájce roku 1945. Rovněž otázka jeho údajných zásluh při osvobození republiky od Maďarů v roce 1919 byla přetřásána s tím, že neměla vliv na jeho hodnocení roku 1945. Zde všude – včetně informací o registraci pana Salma v nacistických složkách – sestra Nečasová stoprocentně uspěla. I pro mne má tento výsledek hodnotu úspěchu, protože badatelka citovala též mé nálezy, proti nimž soud nevznesl absolutně žádnou námitku. Naopak, s hyperbolou lze konstatovat, že právě v tomto ohledu žalobkyně místo vítězství utrpěla jakýsi „morální Stalingrad“!

Souzené tři výroky se týkaly pouze hypotéz o osudu pana Salma, který by mohl nastat po jeho úmrtí před orgány státu. K tomu lze poznamenat, že pan Salm zesnul roku 1946 v domácím zajištění pro dlouhodobou nemoc, což se v dokazování opět prokázalo.

K hypotéze lze pak říci snad jen tolik – až do roku 1947 existovaly tři typy komisí, před které musel být postaven každý zajištěný Němec, Maďar, gardista, vlajkař, osoba se svatováclavskou orlicí, atd. – a to komise trestně nalézací, bezpečnostní a očistné. Pana Salma ostatně před úmrtím vyšetřovalo pět komisí bezpečností komise a dokonce s ním sepsalo i protokol (dnes ukraden či ztracen, doložen v protokolní zprávě komisí MNV 1945). Toto ovšem nebylo napadeno – byla napadena pouze hypotéza autorky o jeho dalším osudu, pro údajně difamující povahu.

To platí též o dalších dvou výrocích žalované knihy.

Ve všem ostatním byla Mgr. Nečasová mnohonásobně úspěšnější než žalobkyně. Proto také získala na zaplacení soudních výloh daleko větší poměrnou částku než samy žalobkyně! Ironií osudu tak žalobkyně by měly při naplnění dosud nepravomocného rozsudku platit žalované.

Kniha byla konečně zbavena středověkého požadavku výmazu údajů. Od toho žalobkyně byly z rozhodnutí soudu nuceny ustoupit. Historická pravda knihy tak zůstala nedotčena. Nečasová má pouze zaslat dva omluvné dopisy k citovaným výrokům dvěma veřejným knihovnám – a tím celá věc formálně končí.

Soud konečně vydal přísnou výstrahu novinářům a medialistům v síni: „Opovažte se psát, že žalovaná prohrála soud – byla totiž mnohem úspěšnější než žalobkyně!“ Konec citátu.

Ovšem zdá se, že v zemi usměrněné svobody si jistí medialisté dělají, co chtějí, a tak nastává mediální divoká a rituální tance kolem rozsudku. Tak, jak to prorstituční média dokážou.

Takže až zas budeme číst hysterické články typu „Nečasová prohrála soud“, musíme se k nim postavit jako k totalitním „zprávám z Jerevanu“. Jestliže si jistí myslitelé – zvláště v

regionu Blanenska – brousí svá šakalí pera na sestru Nečasovou – mají prostě smůlu. Kniha o restitucích nebude upoutána na řetězy ani veřejně spálena, ani vyvržena na index zakázaných knih, jak by si to mnozí obhájci neúspěšných restituentů přáli. Kniha bude dále svědčit o historické pravdě, o postupu státu vůči rodině Salmů v r. 1945 – bez ohledu na mediální výskoky odpůrců.

Nakonec ještě jednu z perel soudu. Pan soudce upozornil stále více se chmuřící žalobkyni a její madam advokátku, že tímto rozsudkem si v žádném případě neotevřely cestu k uzavřené restituci. Zkrátka a dobře – žalobkyně se sporem na ochranu osobnosti pana Hugo Salma neprobouraly k restitučním nárokům. To je dnes jasno snad i školní mládeži. Když jsem pozoroval při vyhlášení rozsudku stále zamračenější tváře medialistů a ochránců „paní hraběnky“, nemohlo to být nad slunce jasnější. Proto někteří původně rozpačití zástupci médií asi museli nastoupit cestu zpráv „oberkomanda der Wehrmacht“ – jako by Nečasová jen a jen prohrála. Žaloba tak paradoxně utrpěla další menší Pyrrhovo vítězství „na všech frontách pro Evropu“. Dokonce je možné, že žalobkyně se „jednou uvítězí“? Zde je pravdou opak. Víme, jak s pravdou nakládá dnešní tisk a TV. Paní hraběnka vždy říkala: „Celou pravdu neřekne nikdo.“ I proto jsou napsány tyto řádky – aby se celá pravda zachovala aspoň na některém místě. Když vzpomeneme na prezidentskou standartu a na její heslo „Pravda vítězí“, v tomto případě je možno říci o převážné části žaloby snad toto: „Pravda vyděsí.“

Další pravdou je, že odvolací Vrchní soud v Olomouci stane před složitou a nelehkou úlohou, jak vypořádat odvolání a vyhovět historické pravdě. Jak známe Vrchní soud a jeho objektivitu, věříme ve spravedlivé řešení věci. Začal tak další nekonečný příběh soudního sporu, který snad skončí až v nebi...

Nakonec poznámka. Všechny spory na ochranu osobnosti pana Hugo Salma de facto, když ne de jure, zavinil sám stát. Svou trestuhodnou nedbalostí při uchovávání základních dokumentů a reálii kauzy, počínaje přihláškami pana Salma do nacistických složek a konče krádežemi alb nacistů a praporů vojenských veteránů ze Salmova zámku.

Stát dnes de facto dělá ve věci krádeží dokumentace a reálií mrtvého brouka. Jedni z hlavních viníků tohoto stavu – zaniklý ONV Boskovice, zaniklý ONV Blansko – a zvláště pak zaniklý MNV Rájec – zůstanou navždy nepotrestáni. Svou neblahou roli v tom sehráli i profláknutí ráječtí zlodějové. I tento soud tak jasně dokazuje, jakou oběť v zápalu restitučního zápasu musí přinést na oltář nevděčného státu ten, kdo se postaví na stranu dekretů, na stranu poškozených osob – a na stranu historické pravdy, po které tak touží žalobkyně.

Jiří Jaroš Nickelli, ČSOL Brno